

Scientific Commons

Institut für Medien und Kommunikationsmanagement of the St. Gallen University in Switzerland has a project Scientific Commons (<http://www.scientificcommons.org>) with the goal of creating the largest communication medium for scientific and professional information and enable public access to paper content (Fig. 1).

Currently (September 2008), Scientific Commons includes more than 22 million publications by about 9 million authors from 931 repositories (Internet information storage).

Scientific Commons enables one to search all repositories with scientific and professional papers which support the *Open Archive Initiative Protocol for Metadata Harvesting* (OAI-PMH) and offer full text free of charge. Search can be done according to first and last names of au-

Fig. 1. Scientific Commons
Sl. 1. Scientific Commons

thors, keywords, publishing year or language. Two ways of sorting are also available – according to importance or chronologically. By clicking a title, one obtains an abstract/summary, publisher and repository data and a link to the full text or the repository was found in. Texts can be in several different formats: PDF, PowerPoint, RTF, Word and Postscript up to 3 MB. All papers from journals I tested had full texts available. However, one is not able to access the full text of some pa-

pers, e.g. doctoral theses of certain institutions' repositories.

Out of 931 included repositories from 51 countries, most are from USA (293), then Great Britain (93), Germany (83), Brazil (69), Spain (48), Canada (46), France (35), Australia (29), The Netherlands (28) and Italy (27). Croatia is represented with one repository – HRČAK.

Nedjeljko Frančula

PROJECT OpenAddresses

The term web 2.0 denotes changes in technology and design of World Wide Web in order to increase user creativity, information exchange and collaboration. The concept has led to development and evolution, e.g. of pages for transfer of video information, wikis, blogs. The term was used for the first time in 2004.

Motivated by possibilities of this new web technology, the employees of the Institute for Geodesy and Geoinformation (Institut Vermessung und Geoinformation) of the Professional School in Northwest Switzerland (Fachhochschule Nordwestschweiz) conceived and started an experiment of producing a geocoded database of home addresses of the entire Switzerland. Such an official database already exists, but is very expensive. The aim of the project is to examine if it is possible to produce such a comprehensive database with free access by applying new web

technologies and with web users' readiness.

The application is very simple. At the title page (<http://www.openaddresses.ch>), if one clicks *Maps*, he or she obtains a map in Google Maps and a window for entering the address wanted. If the address is already entered, the application provides a large-scale map with a green circle marking the house at the address. If the address is not entered, the user is able to enter it.

Looking at a settlement map, it is easy to see which addresses were already entered, because there is a blue circle surrounding those buildings. If the cursor is pointed at such a circle, a window with the address pops up. If we do the same for a building without an address already entered (no blue circle), a window pops up and enabling entering the address (Fig.

1). One is able to enter street name, street number, addition to address (e.g. museum, theatre, etc.), postal code, name of settlement and of the person entering the data. The name of the person entering the data can be anything, it is just for statistical purposes, so it can be seen how many addresses a particular person entered.

Project authors ask web users to enter addresses of houses they live in, but also addresses of other addresses they known (building they work in, known restaurants, school their children attend, etc.). They also ask users not to enter incorrect data because no control has been anticipated.

I believe this project is not going to result in an address database of the entire Switzerland, but it deserves praise as an experiment.

Nedjeljko Frančula

Scientific Commons

Institut für Medien und Kommunikationsmanagement Sveučilišta St. Gallen u Švicarskoj ima za cilj projektom Scientific Commons (<http://www.scientificcommons.org>) stvoriti najveći komunikacijski medij za znanstvene i stručne informacije i pritom sadržaje radova staviti na uvid javnosti (sl. 1).

Trenutačno (rujan 2008) je u Scientific Commons uvršteno više od 22 milijuna publikacija približno 9 milijuna autora iz 931 repozitorija (spremište informacija na internetu).

Scientific Commons omogućuje pretraživanje svih repozitorija sa znanstve-

nim i stručnim radovima koji podržavaju protokol za sakupljanje metapodataka *Open Archive Initiative Protocol for Metadata Harvesting* (OAI-PMH) i besplatno nude cjelovite tekstove. Pretraživati se može prema prezimenu i imenu autora, ključnim riječima te se mogu tražiti radovi iz određenih godina ili radovi na određenom jeziku. Na raspolaganju su i dva načina sortiranja radova – prema važnosti ili kronološki. Klikom na pronađeni naslov dobiva se sažetak, podaci o izdavaču i repozitoriju te poveznica (link) na cjeloviti tekst ili na repozitorij u kojem je pronađen taj rad. Tekstovi mogu biti u nekoliko različitih formata: PDF, Powerpoint, RTF,

Word i Postscript do veličine od 3 MB. Za sve radove iz časopisa koje sam testirao poveznica na cjeloviti tekst omogućila je uvid tog teksta. Međutim, za radove u repozitorijima pojedinih ustanova, npr. doktorske disertacije, često nije moguć pristup cjelovitom tekstu.

Od 931 uključenog repozitorija iz 51 države najviše ih je iz SAD-a (293), potom iz V. Britanije (93), Njemačke (83), Brazila (69), Španjolske (48), Kanade (46), Francuske (35), Australije (29), Nizozemske (28), i Italije (27). Iz Hrvatske je uključen jedan repozitorij – HRČAK.

Nedjeljko Frančula

131

PROJEKT OpenAddresses

Terminom web 2.0 označavaju se promjene koje su se dogodile u tehnologiji i oblikovanju World Wide Weba radi povećanja kreativnosti korisnika, razmjene informacija i suradnje među njima. Taj koncept doveo je do razvoja i evolucije, npr. stranica za prijenos video-informacija, wikija, blogova. Termin se prvi puta spominje 2004. godine.

Potaknuti mogućnostima te nove web-tehnologije u Institutu za geodeziju i geoinformacije (Institut Vermessung und Geo-information) stručne škole u sjeverozapadnoj Švicarskoj (Fachhochschule Nordwestschweiz) došli su na ideju i pokrenuli eksperiment izrade geokodirane baze podataka kućnih adresa cijele Švicarske. Takva službena baza postoji, ali je vrlo skupa. Navedenim projektom želi se ispitati može li se primjenom novih web-tehnologija i spremnošću web-korisnika potpuno besplatno izraditi takva opsežna baza podataka.

Rad je vrlo jednostavan. Klikne li se na naslovnoj stranici (<http://www.openaddresses.ch>) na *Karte* dobiva se karta u programu Google Maps i prozor za upisivanje adrese koju tražimo. Ako je adresa već unesena, dobiva se karta u krupnom mjerilu i zelenom kružnicom označena kuća na toj adresi. Ako adresa nije unesena, nudi se mogućnost unošenja adrese.

Na karti nekoga naselja lako je vidjeti koje su adrese već unesene, jer je na sva-

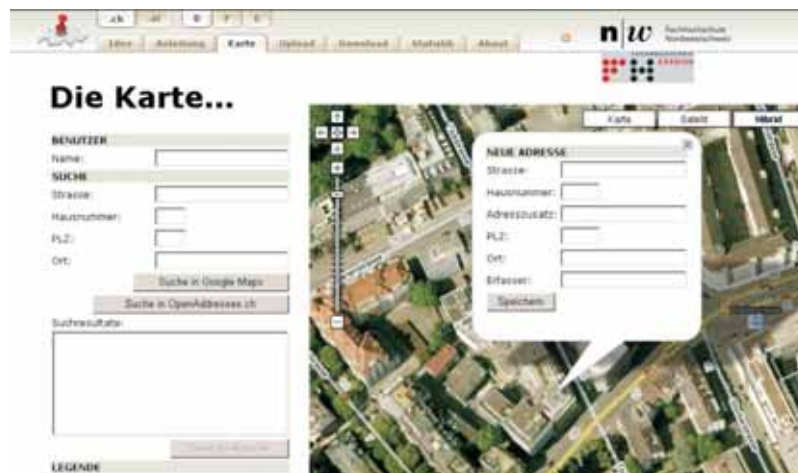

Fig. 1 Map window for entering an address
Sl. 1 Prozor na karti za upisivanje nove adrese

koj takvoj zgradi ucrtan plavi krug. Dovedemo li pokazivač mišem na takav krug otvara se mali prozor s upisanom adresom. Uradimo li isto za zgradu bez upisane adrese (bez plavog kruga), otvori se prozor za upisivanje nove adrese (sl. 1). Upisuju se ime ulice, kućni broj, dodatak adresi (npr. muzej, kazalište i sl.), poštanski broj, ime naselja i ime upisivača. Pod imenom upisivača može se upisati bilo kakva oznaka, jer služi samo u statističke svrhe da se može pokazati koliko je adresa upisao pojedini upisivač.

Autori projekta mole web-korisnike da upišu adresu ne samo kuće u kojoj žive, već i ostale poznate im adrese (zgrada u kojoj rade, restoran u koji zalaze, škola u koju im idu djeca i sl.). Mole, nadalje, korisnike da ne upisuju krive podatke jer kontrole nisu predviđene.

Po mojoj procjeni ovim projektom neće se uspjeti izraditi baza podataka kućnih adresa cijele Švicarske, ali kao eksperiment zaslužuje sve pohvale.

Nedjeljko Frančula